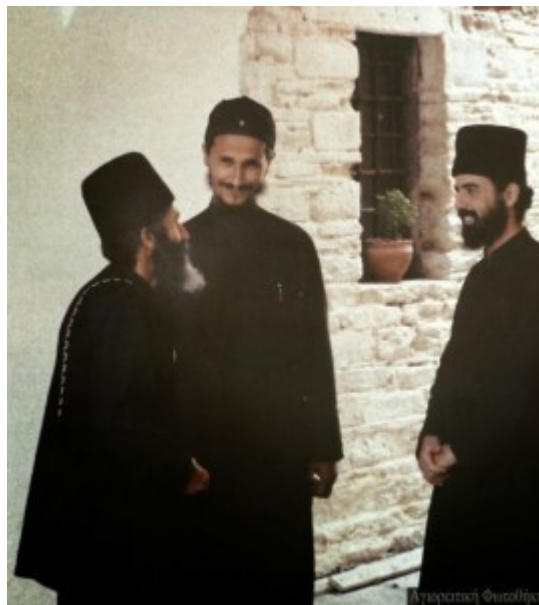

НУЖДАТА ОТ ИЗПОВЕД

- Отче, преподобният Марк Подвижник казва: “знаещият нещата се изповядва пред Бога не с изброяване на съгрешенията си, но с търпение на идващите върху му скърби”. Какво има предвид?

- Трябва да става и едното, и другото. Вярващият трябва да се изповядва и пред духовника, а също така преди молитва, смирено да се изповяда пред Бога, разголвайки душата си пред Него: “Боже мой, съгреших. Аз съм такъв и такъв, и такъв... “. Обаче заедно с това трябва да приеме като лекарство и случващите му се скърби. Преподобният не казва, че не трябва да първия и втория вид изповед, а само да претърпяваш скърбите. Какво означава “изповядвам се”. Не означава ли, че обявявам навън това, което имам в себе си? Ако имаш в себе си добро, тогава “се изповядваш на Господа”, т. е. славословиш Бога. Ако имаш зло, тогава изповядваш греховете си

- Отче, някои уж поради любочестие се отказват от изповед. Казват: “Сигурно пак ще направя същия грях, защо да отивам на изповед и да се подигравам със свещеника?”.

- Това не е правилно! Все едно някой войник, когато бъде ранен, да каже: “Понеже войната не е свършила и може пак да ме ранят, защо да превързвам раната си?”. Но ако не я превърже, ще получи кръвоизлив и ще умре. Може уж от любочестие да не се изповядат, но накрая стават негодни за нищо. Както виждаш, дяволът може да се възползва и от положителните качества и дарбите. Ако не очистваме с изповед душата си, когато падаме и се омърсяваме, защото ни възпира помисълът, че пак ще паднем и ще се омърсим, тогава върху старата кал прибавяме нова и след това става трудно да я изгребем.